WEEKBLAD

Pep

Nr. 29 20 juli 1968

35 ct. per week; losse nrs. 45 ct.
België 7 fr.

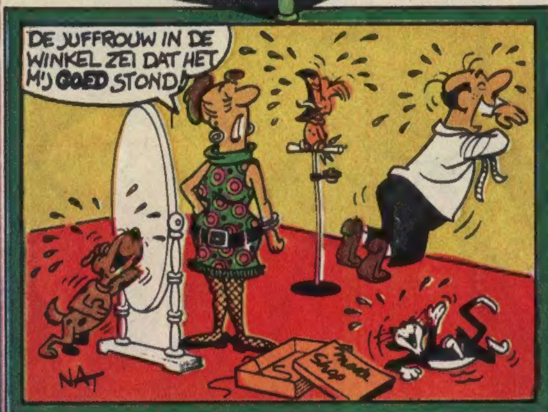

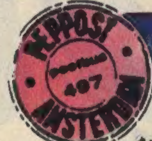

GRAND PRIX

Geen sport zo sensationeel als autoracen! Geen sport ook die verhoudingsgewijs zoveel slachtoffers maakt: Bandini, Wim Loos, Spence en Jim Clark, coureurs die het laatste anderhalf jaar de passie voor hun sport met hun leven hebben betaald. Niemand verbaast zich over ongelukken tijdens trainingen of wedstrijden voor de Formule-I-monsters of voor de „sportwagens" die Ford, Porsche en Ferrari op de circuits loslaten. Verbaast het nog dat autocoureurs als levensmoede maniakken worden beschouwd die meer waarde hechten aan een wereldkampioenschap dan aan een ongestoorde oude dag? Onze PEP-plaat van deze week zal je het hoe en waarom van de autoracerij duidelijk maken.

MIRAGES

In „Vliegtuigen voor Israël" werd gesproken over een levering van 30 Mirages aan Israël. Dit kan niet, want in de Nieuwe Rotterdamse Courant staat dat de levering 50 Mirages bedroeg. Bovendien hoeven Tangy en Laverdure hun duim niet op te steken, want Israël heeft de laatste termijn van 24 miljoen dollars nog steeds niet betaald. Ook is er nog sprake van de mogelijkheid dat Israël zijn bestelling zal annuleren en terugbetaling van de reeds gestorte bedragen zal eisen. Plus een eis tot schadeloosstelling van Frankrijk wegens Franse contractbreuk!

TONNY STEENHUIS,
Groningen

FLIPPIE FLINK

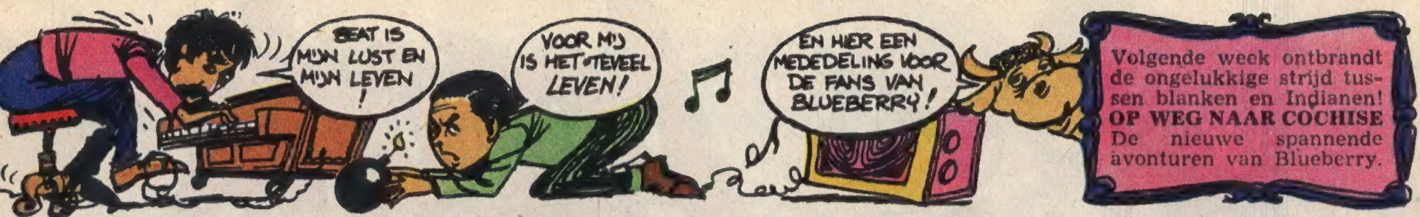

PEP Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam. Postbus 497. Abonnementsprijs voor Nederland 35 cent per week of f 4,55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 45 cent. Telefoonnummer voor vragen en mededelingen van abonnees: 020 729788. Girobetaling: indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021

DAT MOET IK PEP SCHRIJVEN

KOSMO

In PEP 11 hebben wij uw artikel gelezen over de Kosmospeurders van Kettering. U gaf daarin de frequentie van de Russische basis bij Archangelsk en u vroeg of er soms ook Kosmo-speurders in Nederland zijn. Welnu, hier zijn er dan twee die deze basis hebben ontvangen. Wij zouden graag van u willen weten hoe die jongens uitgerekend hebben waar die basis ligt. Wij ontvangen namelijk ook veel vreemde berichten, maar wij weten niet waar die vandaan komen. Kunt u ons helpen?

W.L.G. WOLFERS
en A. BANIS,
Rotterdam

Natuurlijk wel! Je kunt (in 't Nederlands) schrijven naar Boudewijn Weehuizen, 70 Cambridge Street, Londen S.W.1. Onze Londense correspondent helpt jullie graag verder.

Wat krijgen we nou? In PEP 17 is Lucky Luke van de achterpagina's verdwenen! Dat is een schandaal van de bovenste plank, een ergerlijk vergrijp, een vreselijke misser van de redactie! Een van de beste strips die er bestaan, en u hebt de moed gehad daar wat anders voor in de plaats te zetten! Geweldig, wat 'n stomme streek! En waarom staan er van die waardeloze verhalen in uw blad als Blake en Mortimer, Michel Vaillant en Blueberry, waarin de Indianen weer de schuldigen zijn? Zet hiervoor in de plaats liever Flippie Flink, Geheim Agent, Olivier Blunder, Asterix en — niet te vergeten natuurlijk — Lucky Luke! Wij willen zelfs nog verder gaan: alle ernstig bedoelde verhalen moeten eigenlijk verdwijnen.

HANS DE KOK
ROEL SMITS
en JACOB DE BIE,
Klas 5a Cartesius lyceum
Amsterdam

Vergeet niet dat de door jullie verguisde strips bij anderen bijzonder geliefd zijn. Nog wat: doe ons 'n lol en lees Blueberry wat nauwkeuriger! Dat bespaart ons valse aantijgingen.

SOLDATEN

Ik vind Luitenant Blueberry het mooiste en ook de Schreeuw van de Dondervogel is zeer mooi. Maar: in PEP staan haast nooit foto's en zo van soldaten! Daarom vraag ik de directeur of zo om soldatenfoto's in PEP te zetten.

WIEBE RINZEMA,
Zwagerveen

Soldatenfoto's? Vinden we geen lol aan!

PEP-BUTTONS

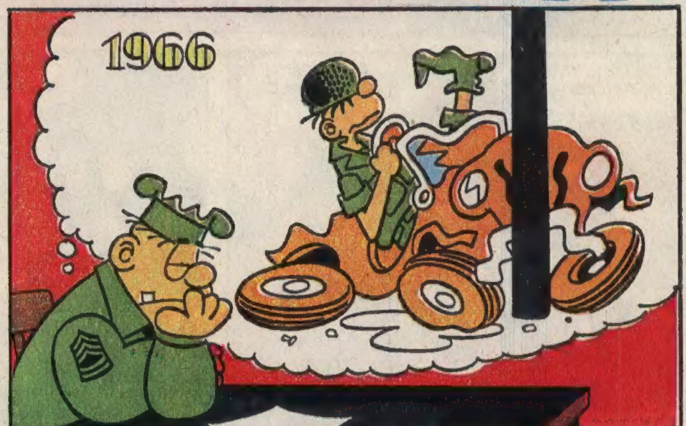
Volgende week komt PEP met een daverende verrassing: VIER LUXUEUS UITGEVOERDE PEP-BUTTONS! Voor jou, helemaal GRATIS-VOOR-NIKS! Je kunt ze niet alleen opplakken, maar bovendien gebruiken voor iets waarmee de mysterieuze Mister PEP en ... schitterende prijzen te maken hebben! LET VOLGENDE WEEK OP HET GRATIS BIJVOEGSEL.

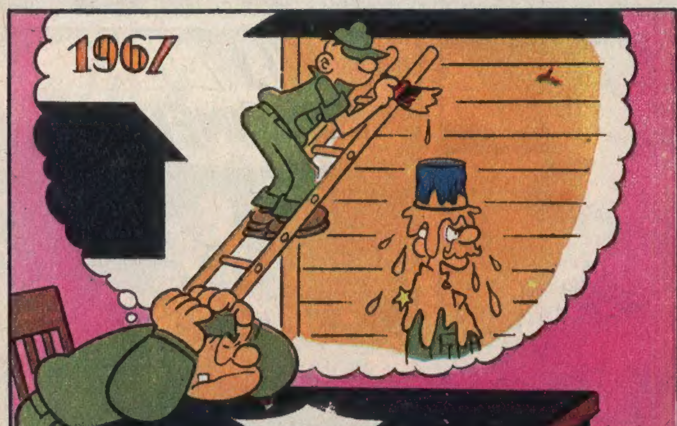

FLIPPIE FLINK

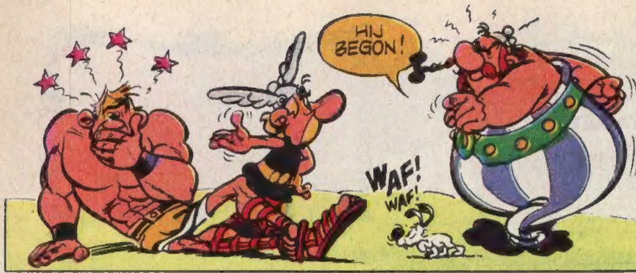

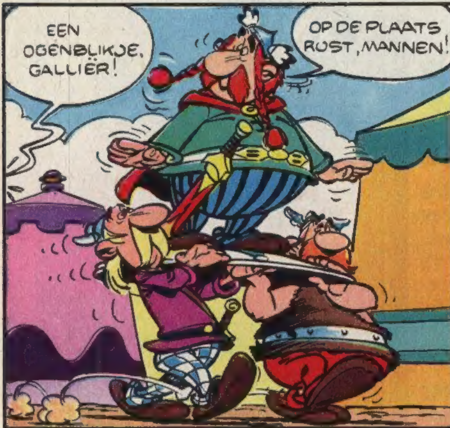

van PEP, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. Adresverandering drie weken tevoren op geven met vermelding van oud en nieuw adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan PEP, afd. abonnementen. postbus 497, Amsterdam.

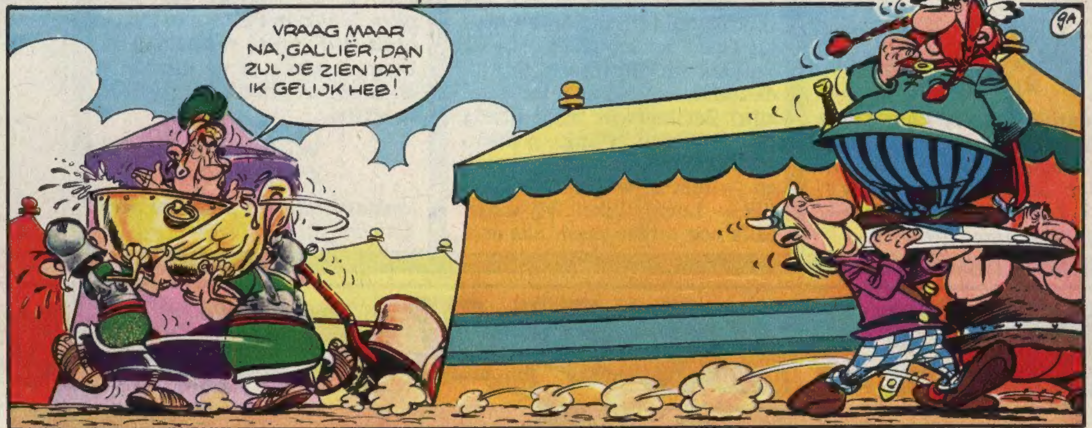
TEKST: GOSCINNY
TEK: UDERZO

Asterix en de

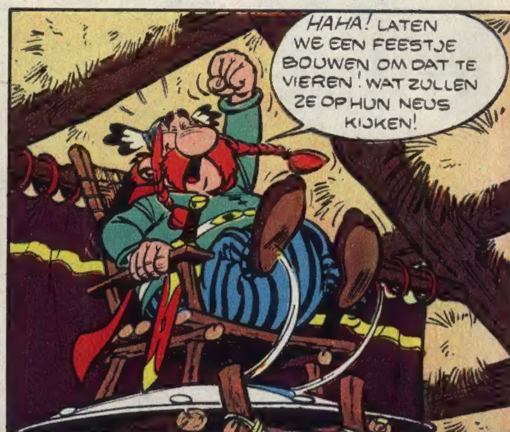

OLYMPISCHE SPELEN

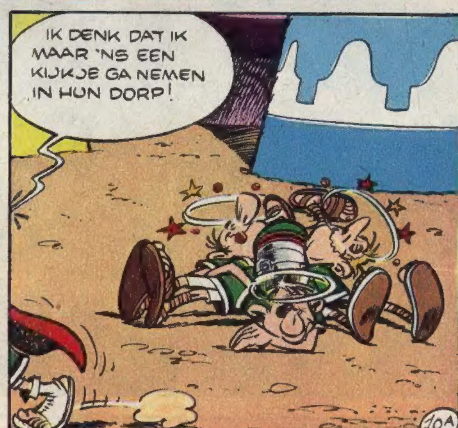
Wanneer de centurion van kamp Aquarium de leider der Galliërs komt verzoeken zijn kampioen met rust te laten, brengt hij Abraracourcix op het idee, óók mee te doen aan de Olympische Spelen . . .

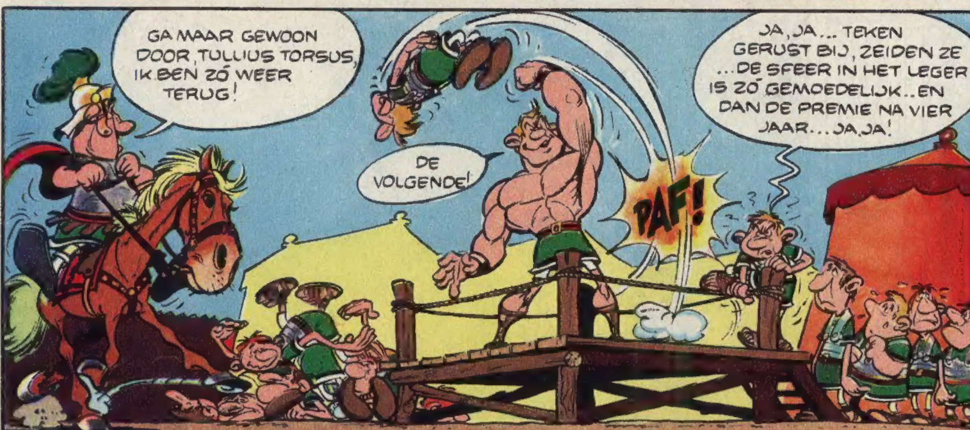

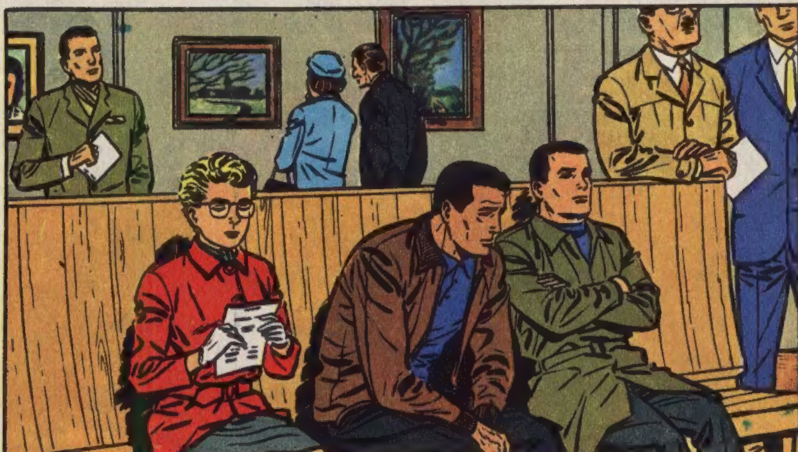
WORDT VERVOLGD

DE TERUGKEER VAN STEVE

DOOR JEAN GRATON

NARSON

EEN AVONTUUR VAN MICHEL VAILLANT

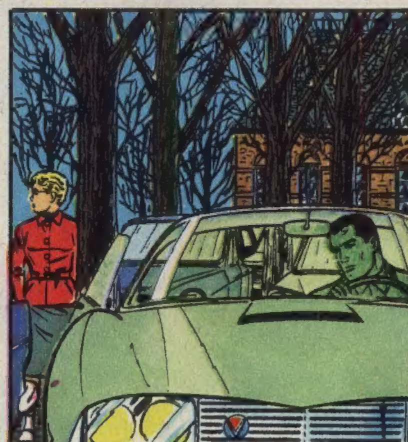

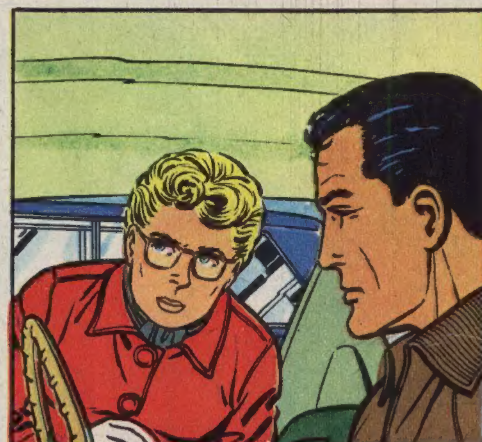

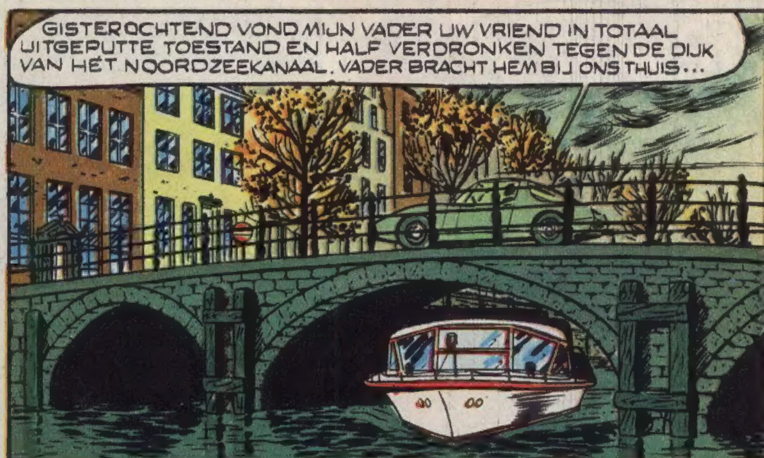

DE TERUGKEER VAN STEVE

DOOR JEAN GRATON

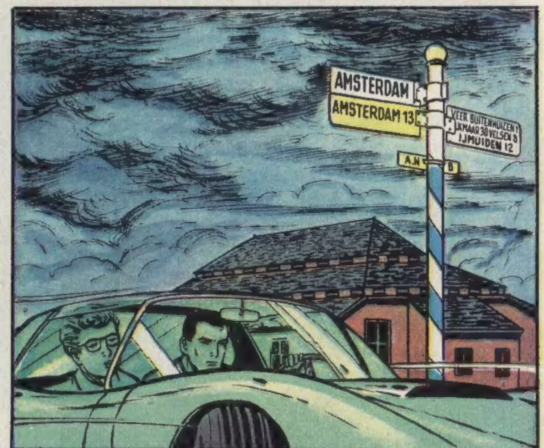

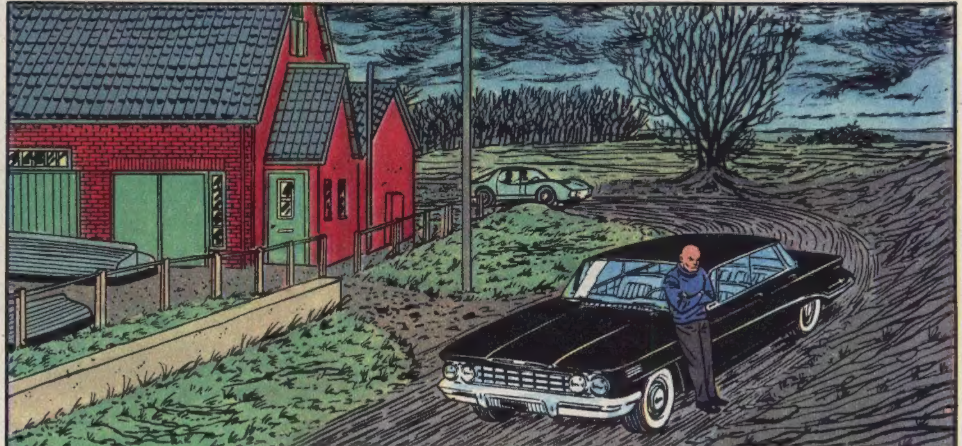

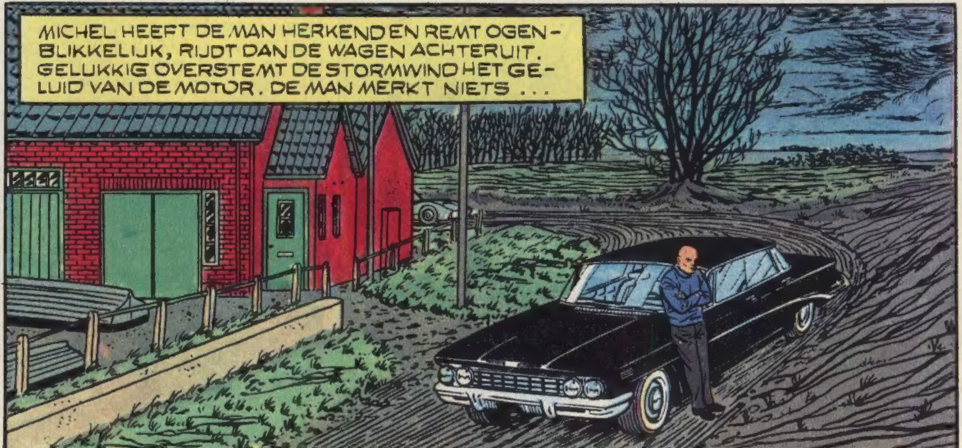

WARSON

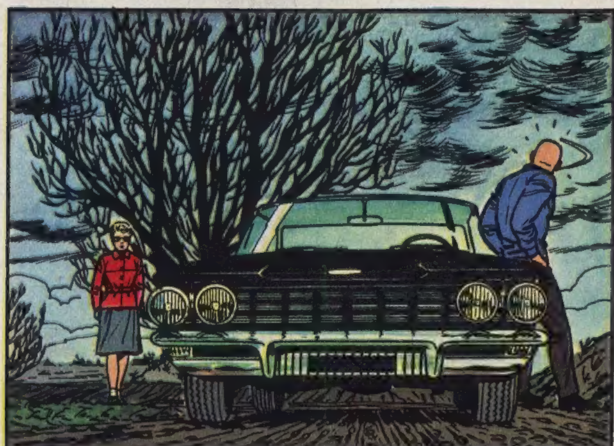
EEN AVONTUUR VAN MICHEL VAILLANT

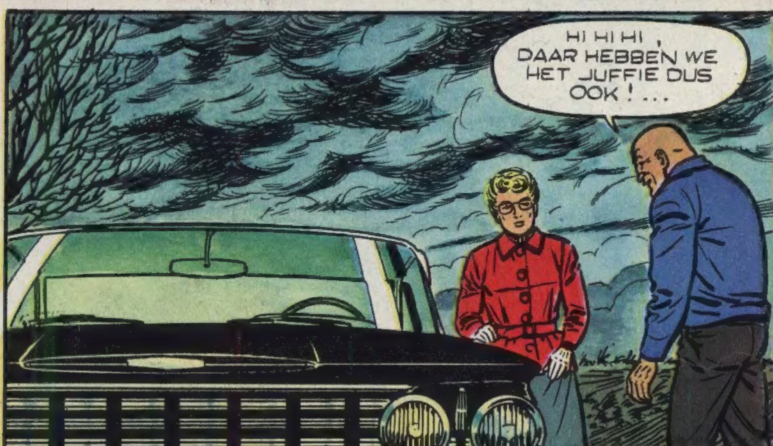

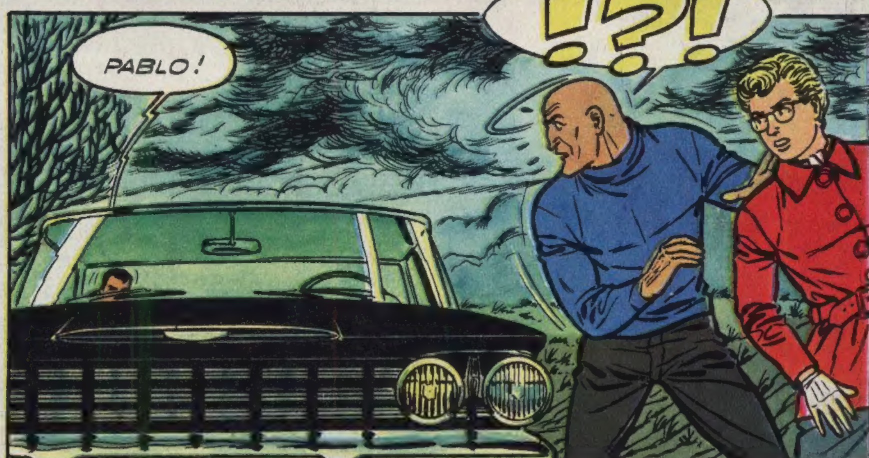
1968 Ed. Lombard

WORDT VERVOLGD

AFTER TEA

De meeste successtories van nederpopgroepen zijn eensluidend. Je weet wel: gitaar leren spelen op een houten sigarenkistje-met-elastiekjes, „voor de lol" optreden op het voetbalfeestje, ontdekt worden door een sigarenrokende meneer, hard werken, vroeg uit de veren, plaatje een, twee, drie en nòg een, optredentje zus, optredentje zo, en, hoepla, SUCCES!!
Het verhaal van AFTER TEA maakt daar eigenlijk geen uitzondering op, dus laten we het maar. Het zou trouwens veel te ingewikkeld zijn, de preciese After-Tea-gang-van-zaken te vertellen. Geen groep in Nederland die zó vaak van bezetting is veranderd als deze. Je weet het wel, eerst was er alleen de Tee Set, een verrassend succesvol groepje met 3 talentvolle jongens erin: Peter Tetteroo (zanger), Hans van Eyck (composities en piano) en Ray Fanwick (Engelse gitarist 1e klasse).
Dat ging leuk, tot er narigheden kwamen. Ruzietjes aan de lopende band. Wellesnietus en ik-heb-het-niet-gedaan-jij-deedhet en zo. Dat duurde een tijdje en steeds meer raakte de Tee Set in verval. Opeens zei Peter Tetteroo „barst" (of iets dergelijks) en antwoordde Hans van Eyck „hetzelfde" en beide talenten gingen huns weegs. Peter nam de naam Tee Set mee naar Amsterdam en begon voor zichzelf, Hans en Ray bedachten een nieuwe naam voor hun gehavende groep: AFTER TEA. Het succes was groot. De ene hit volgde op de andere, zoals dat heet. Groot verlies was het vertrek van Fenwick naar de Spencer Davis-groep, maar veel werd goed gemaakt toen Ray de Van Eyck/Fenwick-compositie: We will be there after tea, in de maag van Spencer Davis splitste.
Zonder Ray wil het ook best vlotten. Luister maar naar de After-Tea-platen, die een levend bewijs zijn van het talent van „Haags Wonderkind" Hans van Eyck. Nee, 't gaat best met After Tea. Ut kennie beter!!

MICK TANGY

Als Ernest in Istres toeft voor 'n serie testvluchten, raakt hij bevriend met 'n meisje, Gina Leopardi, dat evenwel 'n gevaarlijke spionne is! Terug in Lonvic...

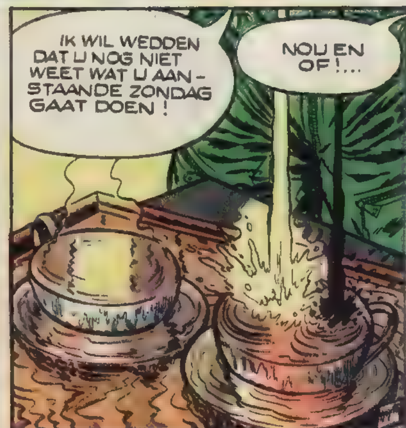

GEVAAR OP GROENLAND

DOOR UDERZO EN J.M. CHARLIER

DIE MIDDAG...

EEN NACHTVLUCHT VANAVOND! DE HELE MORGEN THEORIE REFUELING ① EN NOU WEER 'N TRAININGSVLUCHT... DAT IS GEEN LEVEN MEER!... IK HEB NOG NIET EENS TIJD GEHAD OM GINA TE BELLEN!...

ZIT NIET ZO TE MOPPEREN EN HOU DE RADIOLIJN OPEN!

STIK; STIK EN NOG EENS STIK!...HET WEER WORDT STEEDS SLECHTER!... TANKEN MET AL DIE "CUNIM" ② EN AL DIE LUCHTZAKKEN ZAL GEEN LOLLETJE WORDEN!...

Mirage III E

① BIJTANKEN IN DE LUCHT.
② AFKORTING VAN "CUMULONIMBUS"; 'N DONDERWOLK WAAR PILOTEN DE MEESTE HEKEL AAN HEBBEN. DE TOP WORDT DOOR HOGE WINDEN UITEENGEDREVEN, ZODAT ER DE VOOR DEZE FORMATIE KARAKTERISTIEKE AAMBEELDVORM ONTSTAAT. DE NEERSLAG GAAT VAAK VERGEZELD VAN HEVIG ONWEER.

CANON LEADER AAN ALLEN!...OVERSCHAKELEN OP DE RADIOFREKWENTIE VAN DE "TANKER"!...IK ZAL PROBEREN CONTACT TE KRIJGEN JONGENS!...

HALLO!...CANON LEADER ROEPT BOMBONNE... HOORT U MIJ? OVER!...

BOMBONNE AAN CANON LEADER!... *KRRR*... ONTVANG U SLECHT...

HIER BOMBONNE...WEER VERSLECHTERD SNEL...VOOR EEN EERSTE TRAINING ZIJN DE OMSTANDIGHEDEN VERRE VAN IDEAAL... WILT U ER MEE DOOR GAAN?...

INDERDAAD HOPEN DE CUMULO-NIMBUSSEN ZICH OP ROND DE C. 135 F, DE TANKER DIE NORMAAL GEBRUIKT WORDT VOOR DE REFUELING VAN DE MIRAGE IV ATOOMBOMMENWERPERS...

KRR... CANON LEADER AAN BOMBONNE... OVER DRIE DAGEN KUNNEN WE HETZELFDE WEER HEBBEN... *KRRRR*... BOVEN DE OCEAAN... *KRRRR*... GOEIE OEFENING... *KRRR*... WE GAAN DOOR... GEEF POSITIE... *KRRR*...

BEGREPEN...ZIJN NU TER HOOGTE VAN DE MONT BLANC... SCHAKEL UW RADIOKOMPAS IN OP DE AFGESPROKEN FREKWENTIE VOOR CONTACT...IK GA STIJGEN... MISSCHIEN IS HET BOVEN BETER!

HIER CANON LEADER!...RADIOKOMPAS INGESCHAKELD! ZULLEN PROBEREN CONTACT MET U TE MAKEN...

O.K. CANON...KLIM TOT 40.000 VOET ● KOERS EEN, NEGEN, VIJF...

● 13.000 METER

DE VIER MIRAGES HEBBEN ONDERTUSSEN OOK HOOGTE GEWONNEN...

LEADER AAN ALLEN!...HET IS ZO VER! IK HEB DE C.135F OP M'N RADAR, IN DE 185!... KOERS NUL, NUL, VIJF, JONGENS!...

VERDRAAID!... WE WORDEN GEWOON HEEN EN WEER GESLINGERD... ZO KUNNEN WE DE "BOOM" 1) NOOIT VANGEN!!!

1) BEVOORRADINGSSLURF.

WORDT VERVOLGD...

TEKST: LINUS
TEKENINGEN: J.C. MÉZI

De uit 't jaar 2720 naar de middeleeuwen gevluchte Xombul laat Tijd-Ruimte-agent Ravian, die hem is gevolgd, het resultaat zien van zijn toverkunsten!

RAVIAN en de

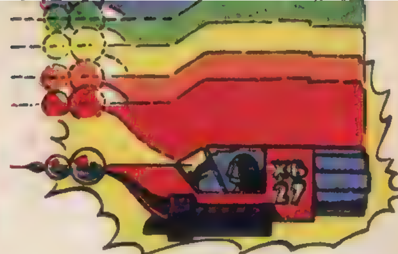

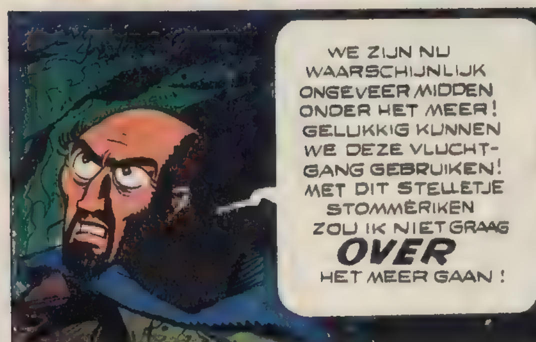

VIERDE DIMENSIE

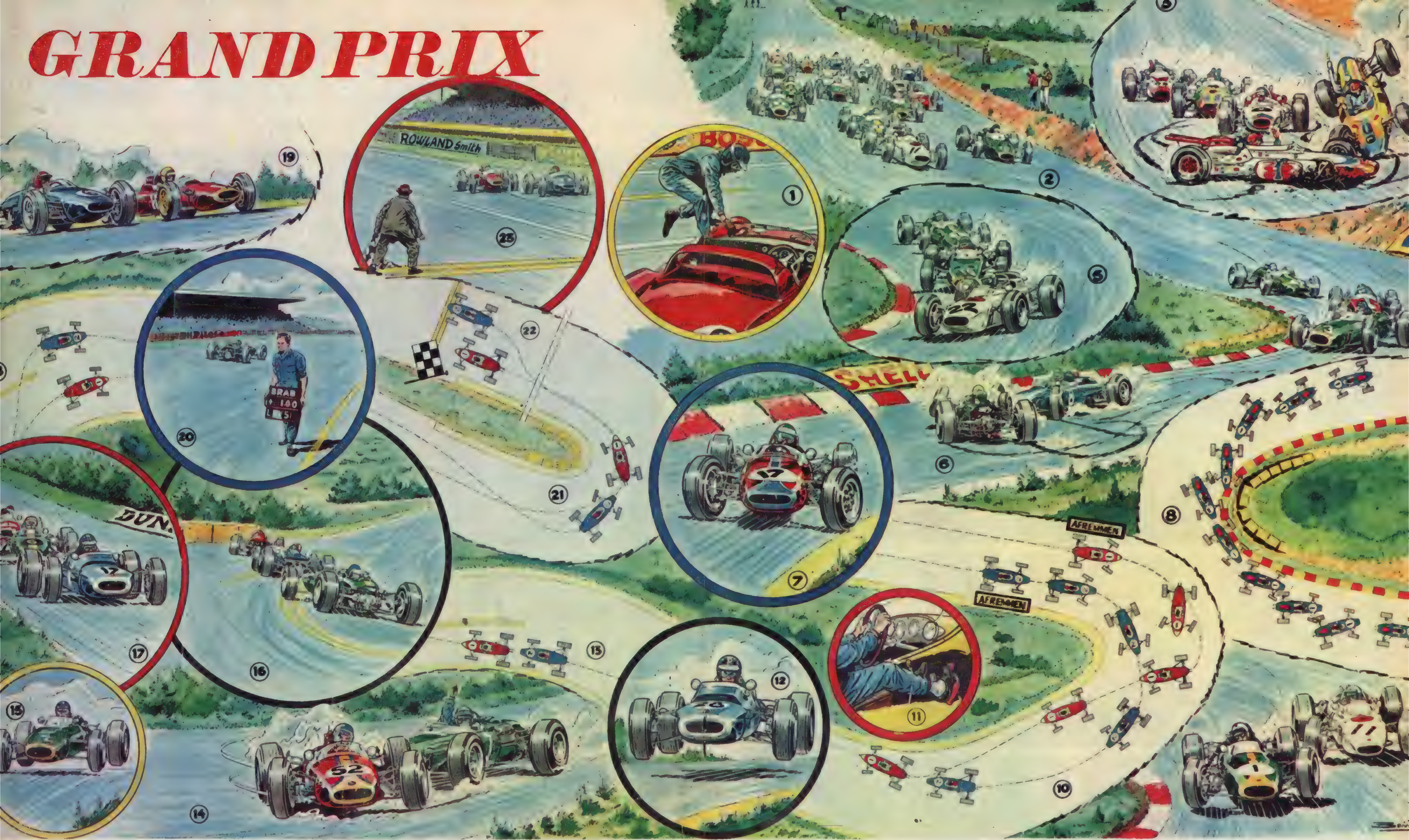

DE VOLGENDE WEEK: RAVIAN'S ONTSNAPPING

GRAND PRIX

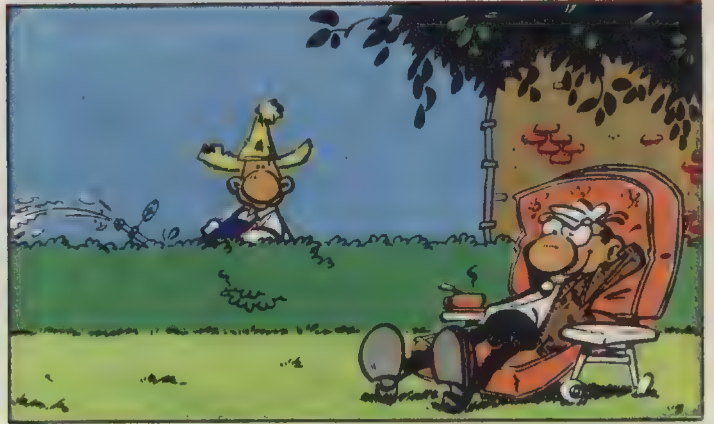

Bij Formule-I-races zitten de coureurs achter het stuur op 't startsein te wachten, maar in Le Mans moet de racer na 't startschot eerst nog naar z'n bolide sprinten (1). Direct na de start (2) krijgt het rennersveld de eerste gevaren te verwerken: 'n misschakeling of stuurfout kan in een dichte meute wagens fatale gevolgen hebben. Zo werden bij de 500-mijlsrace van Indianapolis twaalf wagens meteen na de start total loss gereden (3). Wie erin slaagt op kop de eerste bocht uit te komen, heeft meteen al een groot voordeel, omdat hij niet door voorliggers gehinderd wordt (4). 5. Een coureur neemt iedere bocht met slippende wielen! „Driften" heet deze bochtentechniek. Wat er gebeurt als de coureur van beheerst „driften" tot onbeheerst slippen komt, zie je bij 6.: een beeld, dat de Zandvoortbezoekers zeker niet vreemd voorkomt! Bij een correcte slip (7) zal de coureur NIET remmen, hoe snel hij zijn bolide ook door de bocht sleurt (8). Stel dat de bolides even snel zijn, dan wint de coureur met de beste bochtentechniek! Nummer 1 ligt bij 't ingaan van de bocht nog aan kop (9), maar bij 't uitkomen van de bocht zal nummer 11 hem gepasseerd zijn. De techniek van deze passering wordt bij 10

schematisch weergegeven. 11. De coureur bedient rem- en gaspedaal met één voet. Als de wagen met alle vier de wielen van de grond komt (12) levert dat vooral gevaar op wanneer 'n tweede wagen er kort achter rijdt (13): bij de „landing" kan de eerste wagen zó ongelukkig terechtkomen, dat de bestuurder de macht over zijn stuur kwijt raakt. De achteropkomer moet hem ontwijken en zijn hand opsteken om de andere renners voor het gevaar te waarschuwen (14). De springende coureur heeft vooral moeite zijn wagen in bedwang te houden als één wiel vóór de andere de grond weer raakt (15). Let er eens op als je op tv 'n race volgt: zowel in bochten (16) als op de rechte stukken (17) rijden de bolides op dezelfde lijn. Alleen passerende wagens (18 en 19) wijken van die ideale lijn af. 20. Het is gebruikelijk dat een helper van een bepaald team de coureur tijdens de wedstrijd op de hoogte houdt van de plaatsen die zijn tegenstanders innemen. Het komt regelmatig voor dat een Grand Prix in de laatste bocht wordt beslist: dit is het moment van de waarheid, het moment waarop wordt beslist wie de race als winnaar zal beëindigen. Vaak gaat de moedigste coureur met de zege strijken. (21, 22 en 23).

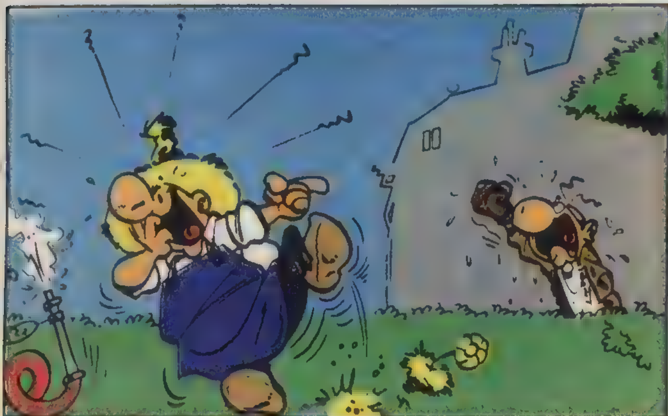

OLIVIER

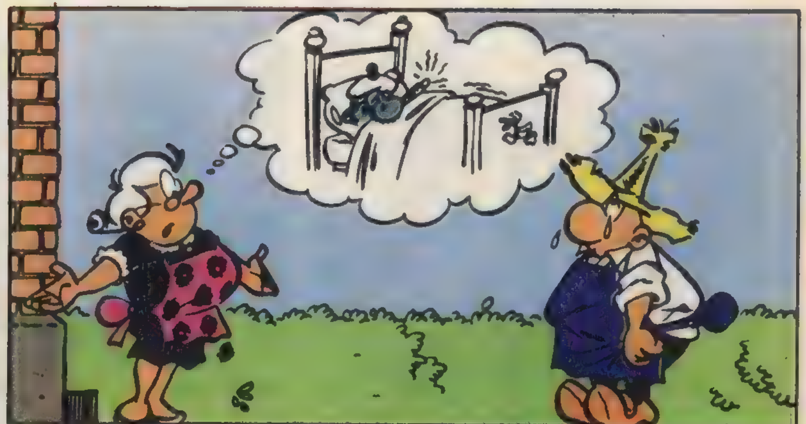

BLUNDER

DOOR GREG

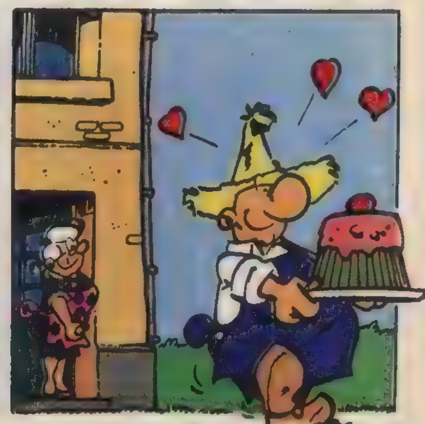

een avontuur van
ROODBAARD

Erik, Roodbaards pleegzoon, stemt toe met Baba en Driepoot naar de schat van Morgan te zoeken, met behulp van de kaart die zijn in Vera-Cruz gesneuvelde vader bemachtigde.

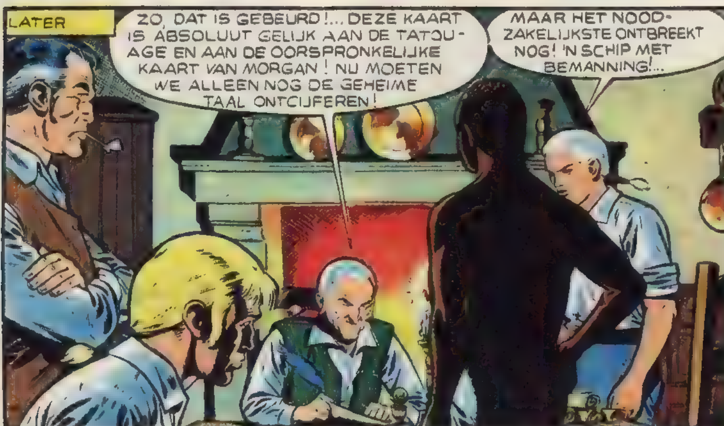
HET

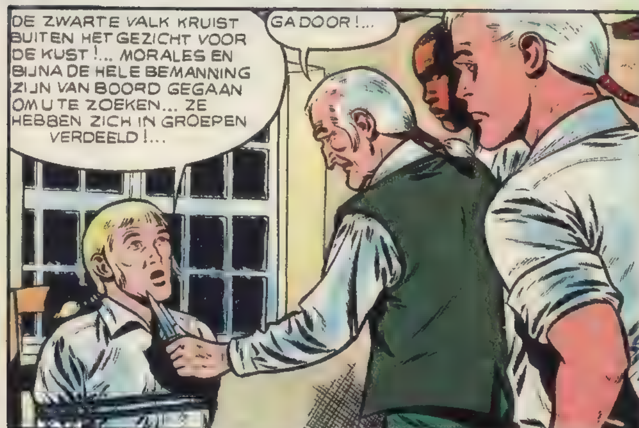

SPOOKSCHIP

DE ZWARTE VALK KRUIST BUITEN HET GEZICHT VOOR DE KUST!... MORALES EN BIJNA DE HELE BEMANNING ZIJN VAN BOORD GEGAAN OM U TE ZOEKEN... ZE HEBBEN ZICH IN GROEPEN VERDEELD!...
GA DOOR!...

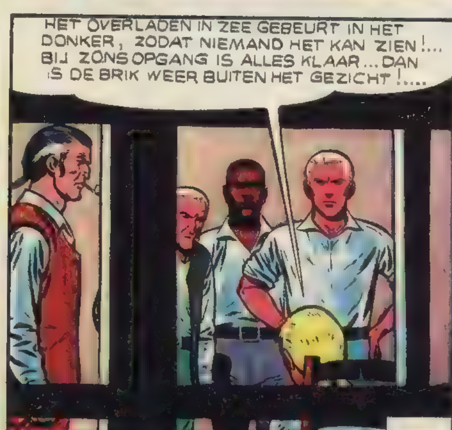
ONDERTUSSEN MOESTEN DE AAN BOORD GEBLEVEN MANNEN VOOR DE PROVIANDERING VAN DE ZWARTE VALK ZORGEN... LEEFTOCHT... DRINKWATER.... EN MUNITIE!....

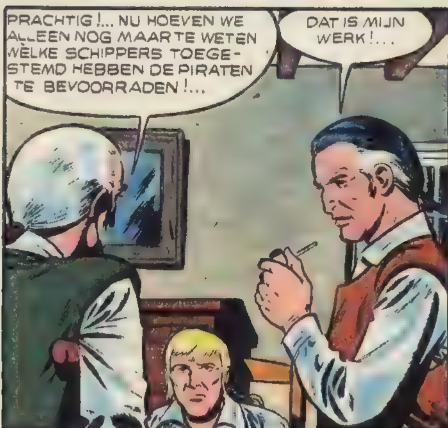
HOE DOEN ZE DAT ?... DE ZWARTE VALK STAAT OVERAL ZEER SLECHT BEKEND!... ZIJ KAN GEEN ENKELE HAVEN BINNENLOPEN... ZIJ KAN ZICH NERGENS VERTONEN!....

DA'S WAAR, MAAR MORALES HEEFT EEN PAAR VISSERS OMGEKOCHT. TWEEMAAL ZAL DE ZWARTE VALK MET GEDOOFDE LICHTEN DE KUST NADEREN.... IN VOLLE ZEE LADEN DE VISSERS DAN LEVENSMIDDELEN EN ZOET WATER OVER....

HET OVERLADEN IN ZEE GEBEURT IN HET DONKER, ZODAT NIEMAND HET KAN ZIEN!... BIJ ZONSOPGANG IS ALLES KLAAR... DAN IS DE BRIK WEER BUITEN HET GEZICHT!....

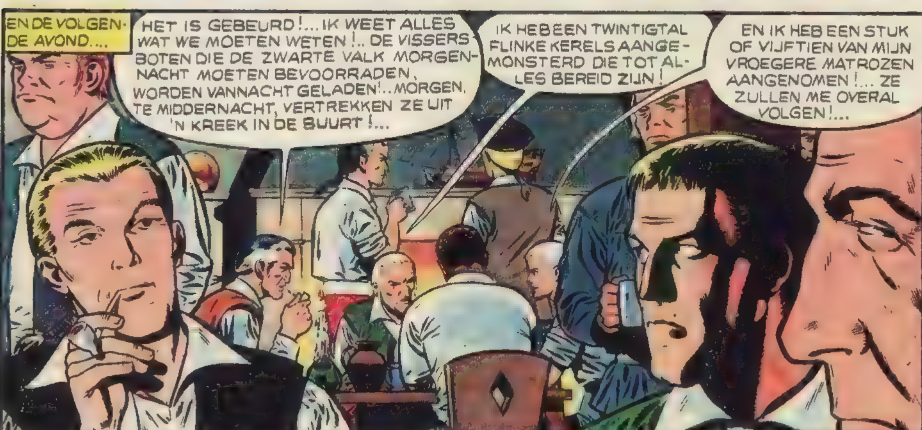
PRACHTIG!... NU HOEVEN WE ALLEEN NOG MAAR TE WETEN WELKE SCHIPPERS TOEGESTEMD HEBBEN DE PIRATEN TE BEVOORRADEN!...
DAT IS MIJN WERK!...

DE MENSEN HIER KLETSEN GRAAG!... EN EEN PAAR PINTEN CIDER DOEN WONDEREN! VOOR DE AVOND HEB IK ALLE INLICHTINGEN! SLUIT DE GEVANGENE MAAR IN DE KELDER OP!...

WE MOETEN SNEL WAT BETROUWBARE MANNEN ZIEN TE VINDEN!... NOTEKRAKER ZAL ONS DAARBIJ HELPEN!... DRIEPOOT, ZORG JIJ VOOR DE WAPENS!
AKKOORD ZEUN!

EN DE VOLGENDE AVOND....
HET IS GEBEURD!... IK WEET ALLES WAT WE MOETEN WETEN!.. DE VISSERSBOTEN DIE DE ZWARTE VALK MORGENNACHT MOETEN BEVOORRADEN, WORDEN VANNACHT GELADEN!... MORGEN, TE MIDDERNACHT, VERTREKKEN ZE UIT 'N KREEK IN DE BUURT!...
IK HEB EEN TWINTIGTAL FLINKE KERELS AANGEMONSTERD DIE TOT ALLES BEREID ZIJN!
EN IK HEB EEN STUK OF VIJFTIEN VAN MIJN VROEGERE MATROZEN AANGENOMEN!... ZE ZULLEN ME OVERAL VOLGEN!...

DE WAPENS ZIJN ER OOK! ALLES IS GEREED!
WE STAAN AAN HET BEGIN VAN EEN NIEUW AVONTUUR, KAMERADEN!... LAAT ONS DRINKEN OP ONZE VRIENDSCHAP!... OP DE SCHAT... EN MORGAN!
ZULLEN ERIK EN ZIJN VRIENDEN DE ZWARTE VALK KUNNEN HEROVEREN ?.. ZULLEN ZIJ DE FABELACHTIGE SCHAT VAN MORGAN VINDEN ? KIJK UIT NAAR 'T VERVOLG VAN DE BELEVENISSEN VAN ONZE VRIENDEN OP DODEMANS-EILAND, BINNENKORT IN PEP!

DE ROEP VAN DE WILDERNIS

DOOR
JACK LONDON

ILLUSTRATIE
RENE FOLLET

De tuinman Manuel heeft zóveel speelschulden gemaakt, dat hij in z'n wanhoop besluit Buck te stelen en te verkopen. Waarmee voor de trotse Buck 'n tijd van helse pijnen en vernedering aanbreekt: met zweep en knuppel worden hem de eerste lessen van zijn nieuwe bestaan bijgebracht. Zijn beul en meester is de man met de rode trui, die zijn absolute heerschappij over de grote hond duidelijk maakt door hem half dood te ranselen.

DE WET VAN KNUPPEL EN TANDEN

Toen Buck weer tot bewustzijn kwam, was hij te zwak om op te staan. Hij bleef liggen waar hij was neergevallen en bespiedde de man met de rode trui.

„Luistert naar de naam Buck," zei de man, lezend in de brief die de kroegbaas met het hok had meegestuurd. „Nou, Buck, mijn jongen," ging hij verder op een goedmoedige toon, „we hebben onze kleine strubbeling gehad en daar moesten we het maar bij laten, hè? Je weet nu je plaats en ik weet de mijne. Wees een brave hond en alles gaat goed. Wees een kwade hond en ik zal het kwaad er wel uit ranselen. Begrepen?"

Buck was overwonnen — dat wist hij — maar hij was daarom nog niet getemd. Hij begreep, voor eens en altijd, dat hij geen schijn van een kans had tegen een man met een knuppel. Dat was een les die hij maar één keer behoefde te leren, om nooit meer te vergeten.

De dagen verstreken. Andere honden kwamen, in hokken of aan touwen, soms mak, soms even razend en vechtlustig als hij was geweest, en allemaal werden ze bedwongen door de man met de rode trui. Telkens weer als Buck van dat rauwe toneel getuige was, drong de les dieper tot hem door: een man met een knuppel was een heerser, een meester die je gehoorzamen moest, al wou dat nog niet zeggen dat je hem moest vleien. Nu en dan kwamen mannen, vreemden. En als ze dan met geld voor de dag kwamen, namen ze een of meer honden mee. Buck vroeg zich af waar ze heengingen, want ze kwamen nooit terug; zijn angst voor de toekomst was groot en hij was opgelucht telkens als hij niet gekozen werd. Maar ook hij kwam tenslotte aan de beurt, toen een kleine verschrompelde man, die gebroken Engels sputterde, hem aanwees.

„Allemachtig!" riep de man uit zodra hij Buck zag, „dat is nog eens een hond! Hoeveel?"

„Driehonderd," antwoordde de man in de rode trui meteen, „en dat is nòg goedkoop. Trouwens, de regering betaalt het voor jou, dus je hoeft niet te pingelen, Perrault."

Perrault grinnikte.

Buck zag hem met geld voor de dag komen en was dan ook niet verbaasd toen Curly, een goedhartige Newfoundlander, en hij door de kleine verschrompelde man werden weggeleid. Dat was het laatste wat hij zag van de man in de rode trui. En toen Curly en hij vanaf het dek van de stoomboot Narwhal naar het verdwijnende Seattle keken, was dat ook het laatste wat hij van het warme zuiden zag.

Curly en hij werden mee naar beneden genomen en aan de zorg toevertrouwd van een zwarte reus, François genaamd. Perrault was een Frans-Canadees en nogal donker van huid, maar deze François was een Frans-Canadese halfbloed en tweemaal zo donker. Zo'n man had Buck nooit eerder gezien en hoewel hij niet op hem gesteld raakte, begon hij toch gaandeweg waardering voor hem te krijgen. Op het tussendek troffen Buck en Curly nog twee andere honden aan. Een van hen was een grote witte knaap — Spitz genaamd, omdat hij van Spitzbergen kwam. Hij was op een valse manier vriendelijk in je gezicht, maar loerde op een kans om je een gemene streek te leveren. Zoals die keer dat hij van Bucks maaltijd probeerde te stelen. Toen Buck op hem toe sprong om hem te straffen, was de suizende zweep van François hem al vóór, en Buck had niets anders te doen dan de kluif weer terug te nemen. Dat vond hij rechtvaardig van François en de halfbloed begon in zijn achting te stijgen. De andere hond bemoeide zich met niemand en liet duidelijk blijken dat hij ook zelf met rust wou worden gelaten; stelen deed hij niet. Hij was een sombere, eenzelvige natuur. Dave heette hij. Hij at of sliep of lag te gapen, en had voor niets interesse.

Dag en nacht deed de schroef het schip trillen en al leken de dagen veel op elkaar, het scheen Buck toe dat het iedere dag kouder werd. Eindelijk, op een ochtend, stond de schroef stil en op de Narwhal heerste grote opwinding. Buck en de andere honden voelden dat er een verandering op komst was. François bond hen aan de riem en bracht hen naar het dek. Bij de eerste stap op de koude oppervlakte, zonken Bucks poten weg in een witte massa. Grommend sprong hij achteruit. Nog meer van dat witte goedje kwam uit de hemel vallen. Nieuwsgierig rook hij eraan, toen likte hij eraan. Het brandde als vuur op zijn tong, en was meteen verdwenen. Dat bracht hem in verwarring. Hij probeerde het nog eens, met hetzelfde resultaat. De omstanders brulden van het lachen en hij schaamde zich, al wist hij zelf niet waarom. Het was de eerste keer dat hij sneeuw zag.

Bucks eerste dag op het Dyea-strand was als een nachtmerrie. Hij was plotseling uit de beschaving weggerukt en in een barbaarse wereld geworpen. Dit was geen lui zonnig leventje, met niets anders omhanden dan wat verveeld rondslenteren. Hier werd hij niet met rust gelaten, was hij geen moment veilig — overal heerste er verwarring en beweging en voortdurend dreigde er gevaar. Hij moest steeds op zijn hoede blijven, want deze honden en deze mannen waren geen stadshonden en -mensen. Ze waren woestelingen, allemaal, die geen andere wet kenden dan de wet van knuppel en tanden.

Hij had nooit eerder zien vechten zoals deze wolfachtige poolhonden vochten, en zijn eerste ervaring was een les die hij nooit vergeten zou. Het was een ervaring uit de tweede hand, anders zou hij niet meer geleefd hebben om ervan te profiteren. Curly was het slachtoffer. Ze kampeerden bij de houtopslagplaats, waar zij op haar vriendelijke manier toenadering zocht bij een ruige hond, groot als een wolf, al was hij niet half zo groot als Curly zelf. Er was geen waarschuwing, alleen een bliksemsnelle sprong, de metalen klap van opeenslaande tanden, een even snelle sprong terug, en Curly's gezicht was van oog tot lip opengescheurd.

Het was de wijze waarop wolven vochten, aanvallen en snel uitwijken; maar dat was nog niet alles. Dertig of veertig poolhonden kwamen aanrennen en omringden de vechtenden, stil en gespannen. Buck begreep hun stille spanning niet, evenmin de begerige manier waarop ze hun lippen aflikten. Curly viel haar tegenstander aan, die weer beet en opzij sprong. Haar volgende aanval ving hij op met zijn borst, op een speciale manier die haar ondersteboven deed rollen. Ze kwam nooit meer overeind. Hier hadden de poolhonden op gewacht. Grommend en jankend wierpen ze zich op Curly, haar begravend onder hun ruige lijven, terwijl zij gilde in haar doodsangst. Zo snel gebeurde dit alles en zo onverwachts, dat Buck verbluft was. Hij zag Spitz zijn rode tong uitsteken alsof hij lachte, en François, zwaaiend met een bijl, op de troep honden toespringen. Drie mannen met knuppels hielpen hem de horde uiteen te jagen. Dat lukte snel genoeg. Twee minuten nadat Curly gevallen was, vluchtte de laatste aanvaller voor de knuppels. Maar ze lag daar slap en levenloos in de bloedige, platgetrapte sneeuw, bijna letterlijk in stukken gescheurd, terwijl de zwarte halfbloed over haar heengebogen stond en verschrikkelijk vloekte. De herinnering aan dit gebeuren kwelde Buck nog vaak in zijn slaap. Dus dàt was de manier. Geen eerlijk gevecht. Eenmaal eronder, en dan was je er geweest. Nou, hij zou wel oppassen dat het hem niet zou gebeuren. Spitz stak zijn tong uit en lachte weer, en vanaf dat moment haatte Buck hem met een grimmige, grenzeloze haat.

Voor hij over de schok van Curly's tragische dood heen was, wachtte hem een nieuwe. François bevestigde een tuig van riemen en gespen aan hem. Het was een gareel, zoals hij thuis vaak de stalknechten op de paarden had zien leggen. En zoals hij de paarden aan het werk had gezien, zo werd hij nu zelf aan het werk gezet. Hij moest François op een slee naar het bos trekken en terugkeren met een lading brandhout. Al voelde hij zich gekrenkt in zijn waardigheid door zo als een trekdier gebruikt te worden, hij was wijs genoeg om niet in opstand te komen. Het was allemaal nieuw en vreemd voor hem, maar hij deed zijn best. François was streng, wist met zijn zweep onmiddellijk gehoorzaamheid af te dwingen, terwijl Dave, die een ervaren trekhond was, telkens in Bucks achterlijf beet als hij zich vergiste. Spitz was de leider, al even ervaren, en omdat hij Buck niet altijd kon bereiken, gromde hij soms scherp terechtwijzend, of wierp sluw zijn volle gewicht op de leidsels, om Buck in de richting te trekken die hij moest gaan. Buck leerde gemakkelijk en maakte snelle vorderingen. Voor ze naar het kamp terugkeerden, wist hij al dat hij moest stilstaan bij „ho" en trekken bij „vooruit", dat hij in de bochten een grote zwaai moest nemen en de achterste hond ruim vóór moest blijven bij het afdalen, zodat die niet op hem botste als de zwaarbeladen slee te veel vaart kreeg.

„Drie beste honden," vertelde François Perrault. „Die Buck, hij trekken als gek. Ik hem gemakkelijk leren." Laat in de middag keerde Perrault, die graag vlug op pad wou gaar met zijn brieven, met nog twee honden terug. Billee en Joe noemde hij ze, twee broers, en beide echte poolhonden. Zonen van dezelfde moeder, maar zo verschillend als dag en nacht. Billees enige gebrek was zijn overdreven goedhartigheid, terwijl Joe juist het tegenovergestelde was: nors en eenzelvig, met voortdurend opgetrokken lippen en een kwade blik. Buck ontving hen kameraadschappelijk, Dave deed alsof hij ze niet zag en Spitz vloog eerst de een en toen de ander aan. Billee kwispelde verzoenend met zijn staart, wou meteen weglopen toen dat niet hielp, en jankte — nog altijd niet boos — toen Spitz hem een knauw gaf. Maar hoe Spitz ook ronddraaide, Joe draaide mee, met overeind staande haren, plat achterover liggende oren, opgetrokken lippen en blikkerende tanden, en met in zijn ogen een duivelse gloed. Zo vreesaanjagend zag hij eruit, dat Spitz het wijselijk vond hem met rust te laten, maar om die nederlaag te verbergen, wierp hij zich weer op de weerloze en jankende Billee en joeg hem na tot buiten het kamp.

's Avonds kreeg Perrault nòg een hond, een oude reu, lang, mager en taai, met een door littekens gehavend gezicht en één oog, dat waarschuwend gloeide en door zijn woestheid respect afdwong. Hij heette Sol-leks, wat betekent „de kwaadaardige". Net als Dave vroeg hij niets, gaf hij niets, verwachtte hij niets, en toen hij kalm en welbewust in hun midden verscheen, liet zelfs Spitz hem met rust. Hij had één eigenaardigheid waar Buck tot zijn schade achterkwam: hij hield er niet van dat je hem aan zijn blinde kant benaderde. Aan dat vergrijp maakte Buck zich onwetend schuldig en hij besefte zijn fout niet vóór Sol-leks zich plotseling op hem wierp en zijn schouder tot op het bot openscheurde. Sindsdien vermeed Buck altijd zijn blinde kant en had zolang hun samenwerking duurde, geen last meer van hem. Sol-leks' enige wens was, net als Dave, dat ze hem met rust lieten, al bleek later dat beide nog een ander en heviger verlangen hadden.

VOLGENDE WEEK:

HET OERDIER

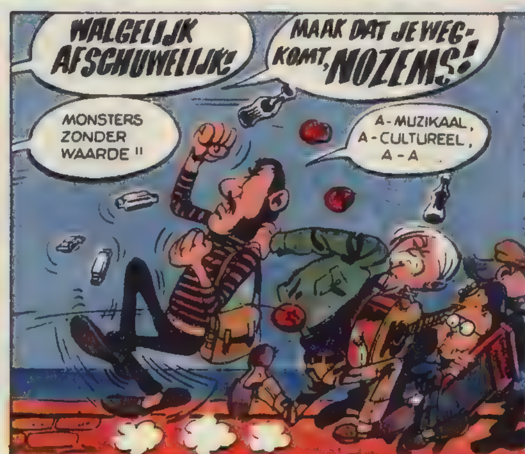

AGENT 327

Na een mislukte aanslag op z'n leven door dr. Maybe wil Agent 327 eindelijk weleens genieten van een welverdiende vakantie aan de Franse Riviera.

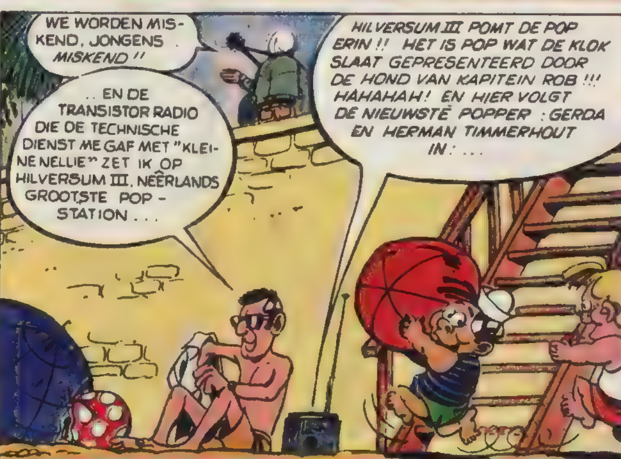

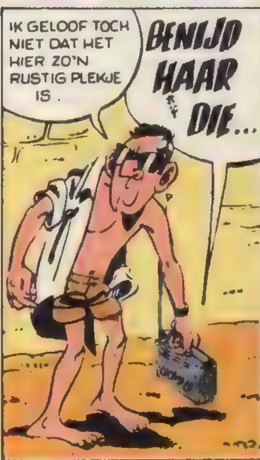

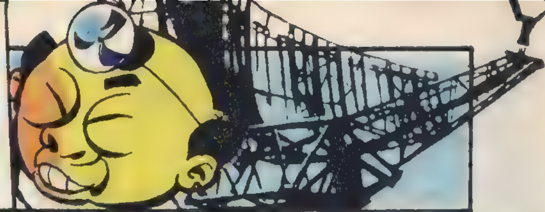

NAAM: IJZERBROOT,Hendrik
CODENUMMER: 327
DOSSIERVERWIJZING: zie onder M,(dossier Dr.Ma be)
OPDRACHT: nr.1 DE STEMKWADRATER
RAPPORT DOOR: Martin Lodewijk
OPMERKINGEN: vrijgegeven voor publicatie in PEP;
zie Alg.K.S.010-251610 ref.Deuxième Bureau,CIA,

DUPLICAAT

WORDT VERVOLGD.

DE JACHT OP HET

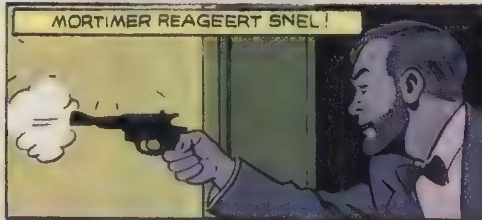
DOOR E.P.JACOBS

Nadat Olrik het kostbare Halssnoer van de Koningin uit de kluis van juwelier

ALS OLRIK ZIJN AARTSVIJAND MORTIMER ZIET BEGINT HIJ IN'T WILDE WEG TE SCHIETEN...

MORTIMER REAGEERT SNEL!

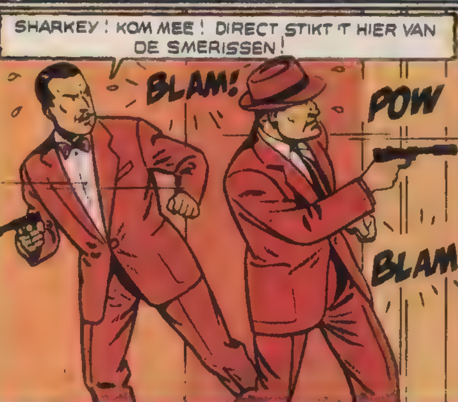

BLAKE IS ONDERTUSSEN NAAR'T RAAM GEREND EN SLAAT ALARM!

DE BANDIETEN BEGRIJPEN DAT ZE 'T SPEL VERLOREN HEBBEN...

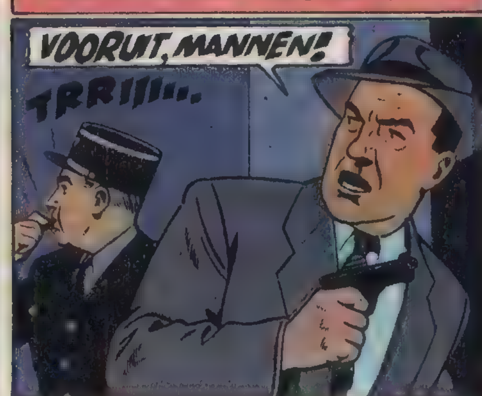
DE BANDIETEN MAKEN ZICH AL SCHIETEND SNEL UIT DE VOETEN....

..OLRIK EN Z'N MANNEN RENNEN DE TRAP AF...

...OP DATZELFDE MOMENT BREEKT DE POLITIE DOOR DE VOORDEUR NAAR BINNEN...

EN TEGELIJKERTIJD DOOR DE TUINDEUREN...

MAAR ONDANKS HET FEIT DAT ZE AAN DRIE KANTEN INGESLOTEN ZIJN, SLAGEN OLRIK EN ZIJN MANNEN ER TOCH IN DE TRAP NAAR DE KELDER TE BEREIKEN....

... OLRIK LEIDT ZIJN MANNEN REGELRECHT NAAR DE VERWOESTE KLUIS.....

HALSSNOER

EEN AVONTUUR VAN

BLAKE EN MORTIMER

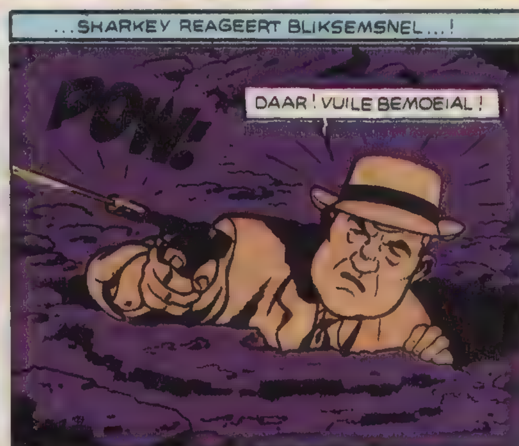
Duranton heeft gestolen, breekt hij met zijn handlangers een dag later nogmaals de villa binnen, om Duranton te ontvoeren . . . !

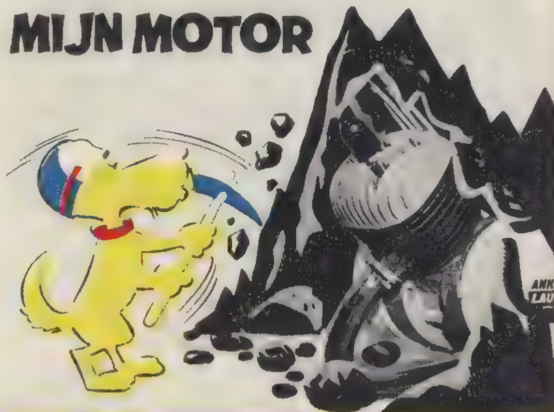

VOLGENDE WEEK: DE FATALE BANDRECORDER

De enige Nederlandse bromfietsmotor wordt door.. mijnwerkers gemaakt! De steenkolenmijn Laura in Eygelshoven moet z'n schachten sluiten en om de mijnwerkers niet in de kou te laten staan, werd er een knots van een motorenfabriek uit de grond gestampt! Nee.. het motortje loopt werkelijk niet op kolen!

De vliegtuigfabriek met 's werelds grootste produktie staat in... Badhoevedorp! Zo'n honderd vliegtuigen verlaten wekelijks de fabriek van ontwerper-bouwer Matthijs Verkuyl. Modelvliegtuigen natuurlijk, maar dat had je al begrepen. Verkuyl levert zijn produkten onder meer aan Fokker, NATO-instanties en Amerikaanse vliegtuigfabrieken. Kun je nagaan hoe goed die vliegtuigen zijn! De vader van Matthijs was melkboer op Schiphol. Vandaar Verkuyls liefde voor vliegtuigen. Zó goed gaan de zaken daar in Badhoevedorp, dat Matthijs thans in een eigen toestel kan vliegen.

OPPEPPERS van LUCKY LUKE

TV-regisseur tegen aftakelende cowboy-filmheld: „Waar het op neerkomt, Monty, is dit: de kijkers willen dat je aan het slot de zonsondergang tegemoet rijdt . . . en dóórrijdt!"

Bij een buitenopname moest regisseur John Rich één bepaalde scène zevenmaal overdoen, omdat hij steeds door ongewenste geluiden werd gestoord. Een automobiliste stopte en vroeg hem: „Waarom laat u deze scène steeds overdoen?" Rich antwoordde geduldig: „Mevrouw, hebt u er ooit bij stilgestaan hoeveel bioscopen er in dit land zijn?" De dame reed geheel gerustgesteld door!

Een vereniging in Arizona (VS) vatte het plan op een liefdadigheidskermis in wildweststijl te organiseren. Om zoveel mogelijk mensen uit de omstreken naar het feest te lokken, besloten de organisatoren Indiaanse rooksignalen te gebruiken. Tot hun verbazing echter was er geen Indiaan meer te vinden die dat nog kon! „We gebruiken ze nooit," zei een Apache. „We zijn ze vergeten," vertelde een Hopi. Het opperhoofd van een stam aan de Colorado gaf toe dat hij weleens 'n rooksignaal had verzorgd toen hij voor de film werkte. „Maar in de openlucht doe ik het niet meer, dat kost me te veel tijd," zei hij. „Want iedere grote witte wolk moet gevolgd worden door twee zwarte wolken . . . het Departement voor Indiaanse Zaken wil van elk stuk twee doorslagen."

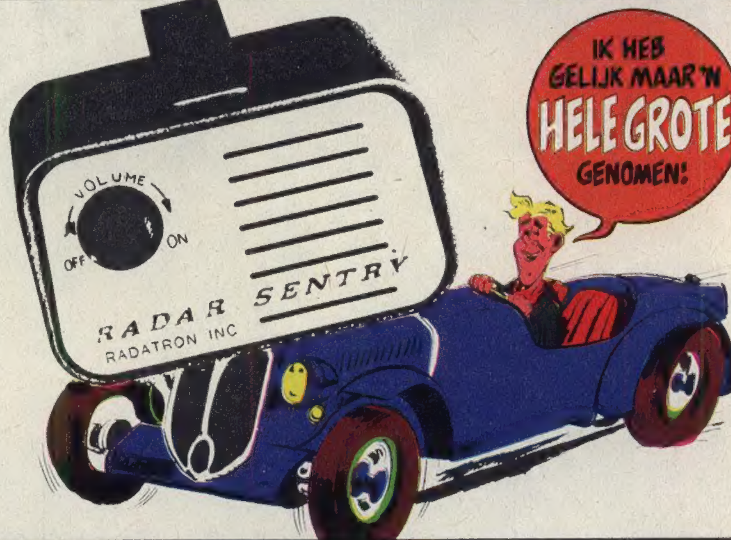

Tom Jones (met klein neusje!), zag eerst helemaal niks in „Delilah". „Het was mijn stijl helemaal niet," aldus Tom, „maar het was verschrikkelijk commercieel, dus heb ik 't maar gedaan!" En wát Tom doet, doet Tom goed, dat blijkt wel uit de stroom hits die hij produceert. Overigens, wist je dat de Engelbert Humperdinck-hit Release Me oorspronkelijk door Tom Jones zou worden gezongen?

BOOT WERKER

Tip voor modelbouwers: vergroot de bouwtekening van vliegtuig of boot naar believen en je krijgt na gedane arbeid (2 maanden als je er nu en dan 'n avondje tegenaan gooit) 'n pronkjuweel. PEP heeft de bouwtekening voor 'n zeilboot van 50 cm 2x vergroot. Resultaat: 'n prachtjacht met van alles d'erop en d'ran, met lakenlinnen zeil en kiel van lood en spaanplaat. Totale kosten ƒ 25. Wij zeggen: Doen. Nu meteen!

Voor 'n kleine ƒ 300 is deze radarverklikker te koop: 'n apparaatje dat door 'n luide fluittoon aangeeft waar 'n radarwagen van de politie staat te patrouilleren. Maar natuurlijk kun je je beter aan de maximum snelheid houden, dan heb je dat dure waarschuwingsapparaat helemaal niet nodig.

LUCKY LUKE

TEKENINGEN: MORRIS TEKST: GOSCINNY

DE

POSTKOETS

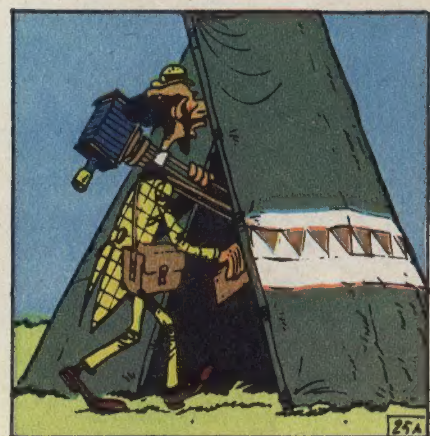
De reizigers in de „gouden" koets van Wells Fargo zijn wel enige moeilijkheden gewend, maar de situatie waarin ze nu verzeild zijn geraakt, is kritiek.

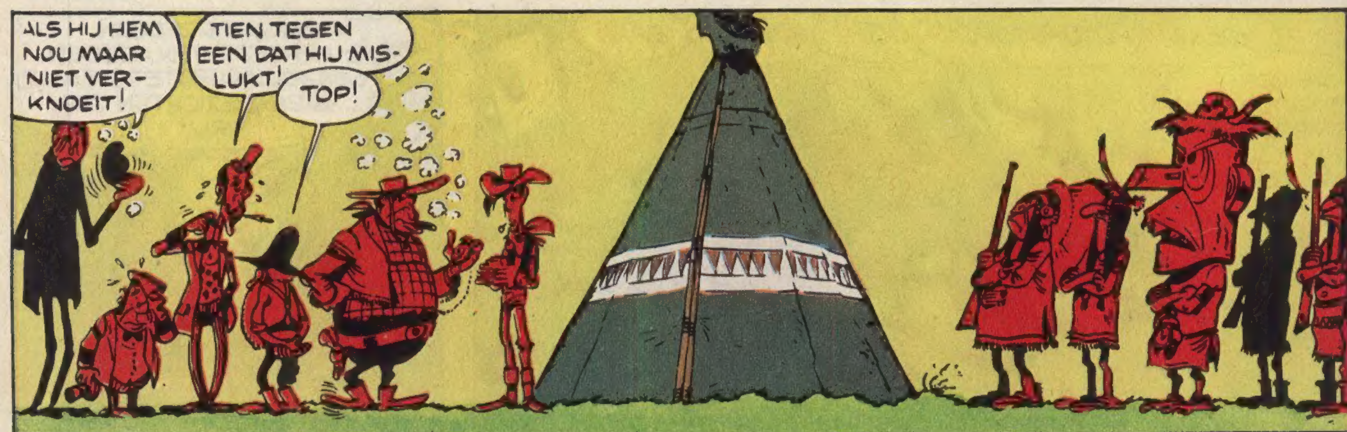

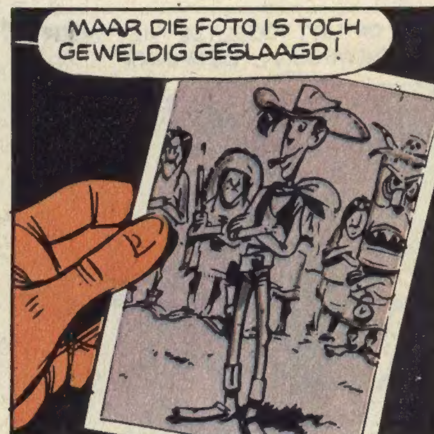

LUCKY LUKE

DE POSTKOETS

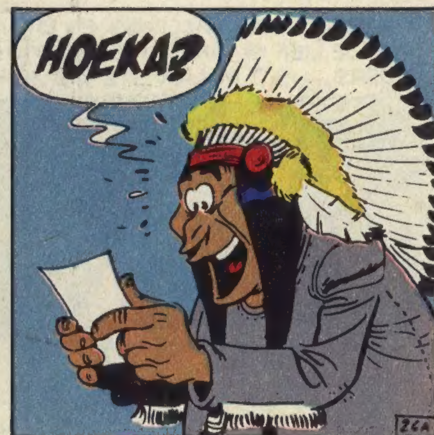

1968 Real Presse

WORDT VERVOLGD